

ВСЕСМІХ

УКРАЇНСЬКИЙ ГУМОРИСТИЧНИЙ

ЖУРНАЛ

№147

Квітень - 2004 - April

Рік XIII

ТУТ ВАМ, ПАНІ, НЕ ГОЛІ-ВУДИ!!!
ТУТ УКРАЇНСЬКИЙ ДОФИН!

Читайте на стор. 5

ФРАЗОМЕТ

- Борг Вітчизні краще віддати грошима.
- Мовчання не стільки золото, скільки гроші.
- Наші недоліки є продовженням нашої зарплати.

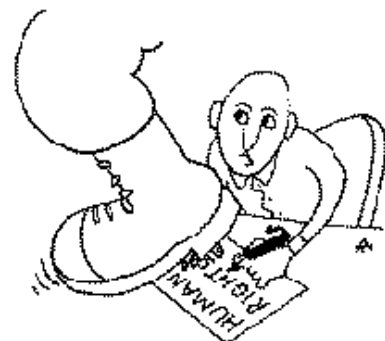
Козаки пожартували

Їде чумак у Крим по сіль. Глядь, біля Крутої Балки величезна каменюка, ну, прямо-таки скеля, на якій викарбувано літери: "От переверни, тоді побачиш".

Спробував сам — куди там! Зачекав ще чумаків. Зібралась їх там добряча громада. Повипрягали воли, наносили каміння, повитягували дишла і гуртом таки перевернули і прочитали на зворотному боці скелі: "Ну як, важко було, га?".

КАЛАМБУРИ- АВАНТЮРИ

- Його платформа політична — лиш вивіска демократична.
- Вовк ситий, а вівці немає — так тільки в нас буває.

ВСЕСМІХ

Український сатирично-гумористичний журнал
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.;
переможець конкурсу українських гумористичних
видань світу "У Івана Сміхована" 2003 р.

Заснований у серпні 1991 року.
Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко

ВСЕСМІХ (Laughter)

A Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Published by Bcecmix Community Publishing Co.

Editor and Publisher Raissa Galechko

Передплата:

Канада: \$38.00 на рік, \$20.00 півроку
США: \$38.00 і \$20.00 американських

Україна, Європа, Австралія — авіапоштою
\$70.00 кан., \$60.00 амер.

Ціна одного числа \$2.90

Кожен може писати до "Всесміху" що хоче і як хоче.
Надруковані матеріали не завжди збігаються з точкою зору
редакції. Стиль і орфографію дописів редакція часто лише
незмінює

При передруку посилання на «Всесміх» обов'язкове.

Адреса редакції:

**BCECMIX, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario
L5E 2N7 Canada**

Передплату висилати на вище вказану адресу

Tel. & Fax: 905 891-0707

E-mail: bcecmix@sympatico.ca

Друкарня "Тризуб", St. Catharines, Ontario. Printed in Canada

Із книжки М. Точи́ла-Коля́нківського "Амбасадори", виданої в Торонто в 1968 році.

Уявіть собі, коли б так:

По всій широкій Україні весь хрещений і нехрещений народ загупорив би нараз чистісінькою українською мовою — жодного "да" й жодного "вот" і крізь сон не вимовив би! І набрався б той народ відваги такої, що на весь голос говорив би те, що думає, і двоцалевими буквами випи́сував би те, що говорить...

І влада така настала б державна, й обласна, і районна, яка б те, що хто не скаже, добряче всміхалась, вислухувала б, і те, що хто напише, стотисячними тиражами друкувала б, на всі мови світу перекладаючи. І церкви усі, як Свята Софія, щирим золотом були б покриті. І пан-отці всі мітрами були б нагороджені. І пані-матки на приходства були б понасаджувані. І в'язниці всі на дитячі ясла були б позамінювані. І добробут такий настав би, що кожний своїх родичів на еміґрації відшукав би та посилки їм слав би з добром таким вишуканим, якого й на нью-йоркській П'ятій евеню не знайти...

Прийшов би тоді редактор еміґраційної газети боевої до своєї кімнати, сів би за свого стола дубового і просидів би, голову важко похиливши, пів днини. А пополудні велів би скликати на раду редакторів, і співробітників, і секретарок. І сиділи б усі так до півночі, голови похиливши й слова не промовивши.

А по півночі головний редактор сказав би до редактора не-головного:

— Напишіть щось!

І відповів би не-головний:

— Що напишу?

— Напишіть, що говорити в Україні українською мовою Москна наказала!

— Писав уже.

— Що пілюлі на характерність і відвагу емведисти роздавали, силоміць ковтати примушували!

Далі на стор. 4

Вважаєте, що у вас сьогодні поганий день?

Тоді задумайтесь над цим...

Терорист не наклеїв досить марок на посилку з бомбою. Посилка прийшла назад з поміткою "Повернути посилачеві". Терорист забув, що там бомба, і відкрив посилку. Його розірвало на шматки.

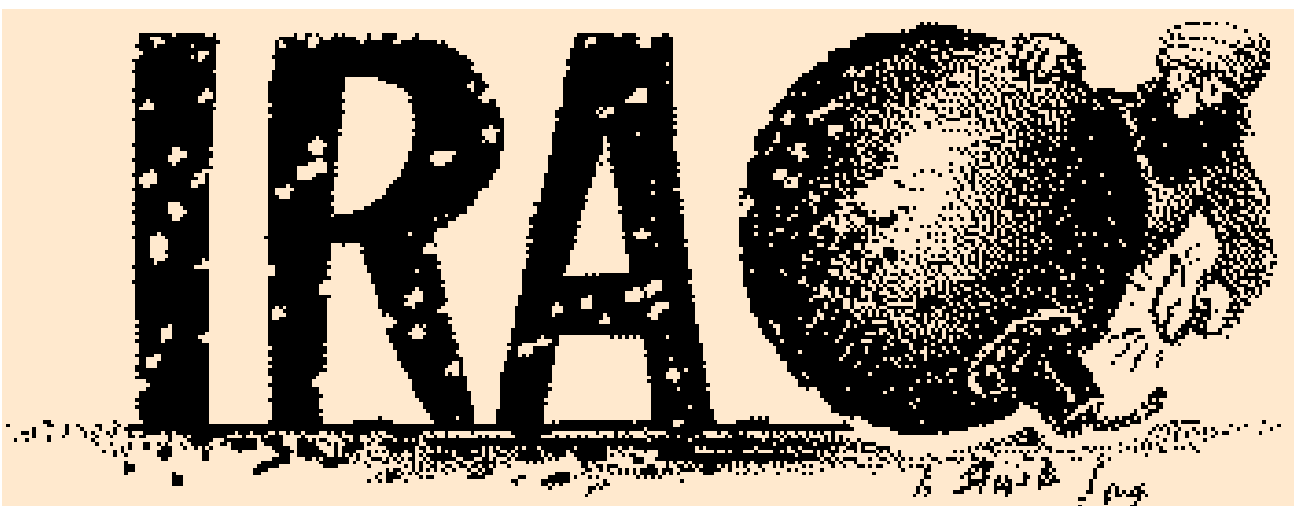
У вас справді поганий був день?

Жінка прийшла додому і побачила, що її чоловік якось дивно трясеться на кухні, обкручений поталії електричним проводом, підключеним до електрики. Жінка подумала, що його вдарило струмом від електричного чайника і

поспішила на порятунок. Грубою палкою вона бабахнула чоловіка, намагаючись поцілити в дріт. Він дико закричав, бо його руку перебило в двох місцях.

До цього він щасливо танцював собі, слухаючи "плеєр".

Далі на стор. 4

КОЛИ Б ТАК...

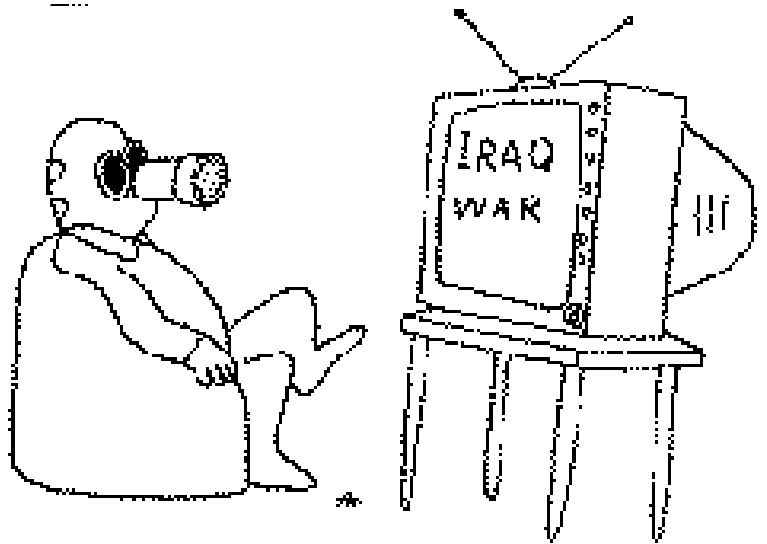
— Писав уже.
— Що Москвою наказано за кордон подарунки слати, собі від рота виринаючи... Що емведисток пані-матками понасаджувано!
— Писав уже.
— Так пишуть тоді, що людей тероризують, до прадідної нації признаватись примушують, що молодь у церкву нагаями заганяють, що немовлят у тюрми позамикали...

— Писав уже...
І гробова тиша після цієї розмови запанувала б. І похилили б важкі голови редактори, і співробітники, і секретарки. І просиділи б так три дні, і три ночі.

А четвертого дня вранці редакційний Івасик вістку приніс би, що в Києві письменника Революційного розстріляли. І засіяли б радістю від вуха до вуха редактори, і співробітники, і секретарки.

А Івасик гукнув би:
— Пріма апріліс! — тай зник би, гунцвище!..

Коли б то так...
Але пілюль на характерність ні тут, ні там ніхто не винайшов. І "воткають" там, і "велкають" тут. Писати є що і радіти є чим редакторам боєвим. Й пріма-апрілісів не треба!

У вас сьогодні нещасливий день?

(Закінчення зі стор. 3)

Після того, як коло Аляски потерпіло аварію судно, що перевозило нафту, сума, в яку обійшлося рятування тюленів, перевищила 80 тисяч доларів. Коли двох тюленів, рятування й відживлення яких були найдорожчими і найтяжчими, випустили на воду під щасливі оплески рятувальників, в цю ж мить з'явилась хижа акула і на очах людей з'їла двох тюленів.

Ви і далі думаєте, що у вас сьогодні був поганий день?...

В реанімаційному відділенні лікарні пацієнти завжди вмирали в тому самому ліжку в неділю вранці приблизно об 11 годині, незважаючи на їх стан здоров'я.

Лікарі ламали голови: чому? Дехто навіть згідний був думати, що діють надприродні сили. Розслідувати це загадкове явище взялася група світових експертів.

Наступного недільного ранку, за кілька хвилин перед 11-ою годиною, лікарі і медсестри нервово чекали коло дверей палати. Дехто тримав дерев'яний хрест, молитовник, інші предмети релігії, в надії відігнати злих духів.

Як тільки стрілка годинника вийшла на 11, прибиральниця Пукі Джонсон, яка працювала тільки по неділях, увійшла в палату і відключила від електрики систему підтримання життя, щоб включити пілосос.

...Ну що? Почуваєтесь краще?..

Прислала Діана Бітнер.

Скромність?! Скромних людей не буває. Просто деяким нема чим хвалитися.

Українські "Толі-вудці"

Така вже жіноча натура, що жінка все хоче показати: ніжку, коліно стегно... Ну і груди, бо є що, бо українська порода — це повна пазуха того. Личко?... Це вже після всього, воно всерівно прикрито довгими пасмами волосся, і тільки під час екзальтичного трясіння в пісні чи танку відкриється частина його, по-мистецьки розмальована.

Ні, ми зовсім не хочемо сказати, що жінка показує свої принади скрізь і повсюди. Боронь Боже! Лише на сцені, перед публікою. Бо як же інакше? Сьогодні у світі панує сексуально спокусливе мистецтво: напівголі тіла танцівників і співаків, провокативні жести, слова пісень зводяться до: I love you, I want you. Хіба ми не можемо щось такого утнути? Україна вже вільна, вже рівна із Заходом і Європою, тож після довгого застою пора надолужити втрачене, вважають деякі мисткині й мистці з України. З екранів телевізорів, кінострічок, а то "на живо" під час наших

**ТУТ ВАМ, ПАНІ, НЕ ГОЛІ-ВУДИ!!!
ТУТ УКРАЇНСЬКИЙ ДОФИН!**

Miss Holosrachenko

традиційних діаспорних фестивалів, як от в містечку Дофин, Манітоба, бачимо нову українську культуру, Голівудові подібну.

А наші, "тут народжені", юначки і юнаки у вишиванках, ламаною українською мовою і далі співають "Ой не світи, місяченьку" й витанцьовують гопака. Мабуть, нові "голі-вудці" з України, дивлячись на виступи наших канадських чи американських колективів, думають: "Який застій!".

Іван Яців.

Геннадій Гвинт

ДІЯСПОРА

Порозносили ми свою Україну
по цілому світу:
хто в варенику,
хто в глечичку з

трипільським узором,
хто на вишиванім рушнику,
хто в писанці,
хто в танці,
хто в пісні,
хто в слові,
а хто глибоко в серці.
Порозносили ми свою Україну
по цілому світу:
хто вареники ліпить,
хто глечики малює,
хто рушники гаптує,
хто писанки пише,
хто гопака танцює,
хто пісню співає,
хто вірші віршує,
а хто серце своє в грудях стискає,
щоб не розірвалося,
бо що з вареників,
що з глечиків,
рушників гаптованих,
писанок узористих,
пісень голосистих,
гопаків штудерних,
віршів майстерних...
як серце чутливе в грудях
битись перестане?

1972. Торонто

Корисні поради

- Якщо чоловік в ліжку назвав вас чужим ім'ям — відгукуйтеся, не пожалієте!
- Ніколи нічого не робіть правильно з першого разу, інакше ніхто потім

не оцінить,
як все це було складно.

- Для того, щоб дізнатися все про себе і свою сім'ю, спробуйте виставити свою кандидатуру на виборах.
- У чоловіків інтелект на обличчі

написаний, а у жінок — намальований.

...

Усмішки Всеволода Магаса

Сіла жидівка в трамваї біля якогось добродія і за хвилину вигукнула:
 — Ах, що то буде в липні!
 Сусід стривожено повернувся до неї й питає:
 — А що має бути в липні?
 — Вей, — каже жидівка, — як вам тепер, у січні так ноги пахне, то що буде в липні...

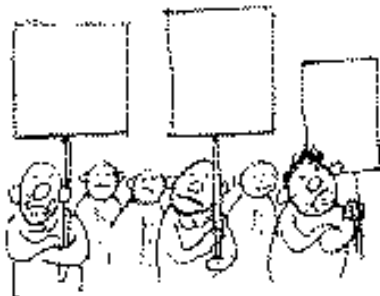

— Чого ти, мамо, насварилася на тата?
 — Бо він має тріпати килими, а коли він злий, то робить це ліпше.

— Чи чули новину? Мер Торонта на бенкеті в УНО заговорив українською мовою.
 — І що сказав?
 — Дєкую.

— Гарна теличка у вас, кумцю. Скільки їй років?
 — Два.
 — А по чому ви це взнали?
 — По рогах.
 — А й справді, у неї ж два роги!

— Що це таке?
 — Це протест неграмотних у Нью-Йорку.

Містер Сміт вибрався автом на прогульку і трапилася йому катастрофа якраз коло фермерової хати. Занесли його до стодоли, і господиня пригадала, як колись її мамця на Буковині лікувала хорих молоком з горівкою. Та й принесла містерові шлянку молока напів з горівкою. Містер Сміт випив одним духом і шепче:
 — Даю сім тисяч доларів за ту корову!

— Вернувся фермер з міста, вже і так "під газом", але ще привіз із собою банку пива і став доливати. Жінка, як жінка, починає сварку:
 — Чи ти крейзі, Йване! Скільки вже тих дріньків випив?
 — Цить, жінко! То я нині справляю селебрейшин нашому сусідови.
 — А що? Знов якийсь ювілей?
 — ...нашому сусідови нині файненс компанія забрала авто.

— Згадав Кучму і Суркіса?
 — Згадав...
 — Ну, то ходім вже додому!

В Україні готуються до "великого ювілею" — святкування 70-річчя гумориста Михайла Жванецького. Точніше було б сказати не в Україні, а в Одесі, бо Одесу "населеніє" України неофіційно називає "Єгородом із спеціальним статусом". Тут традиційно скупчуються і розцвітають різні таланти українських євреїв.

Та й гумориста-ювіляра ніхто в Україні не назве "Михайлом", це навіть смішно, якось дуже по-селянськи. Він Міхаїл Жванецький, пише й виконує свій блискучий гумор російською. Бо Одеса "немножечко" не Україна".

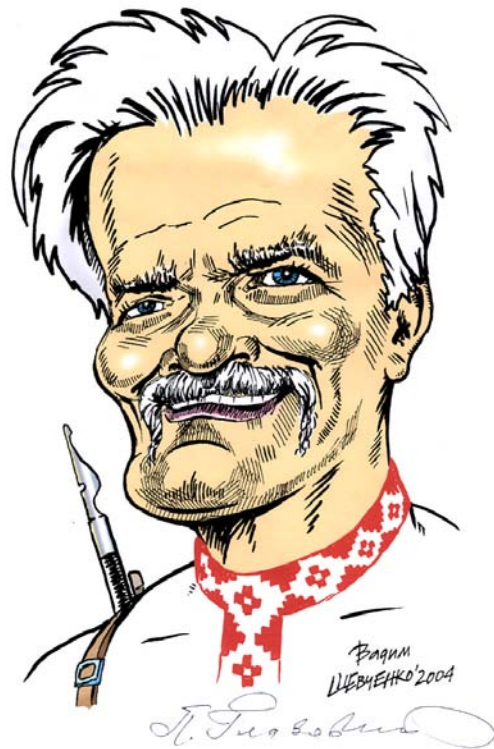
Преса, радіо й телебачення сповіщають про "видатну подію культурного життя". Твори Жванецького ніколи не сходили із сторінок російськомовної преси Америки і Канади. І сьогодні російськомовне Торонто готує Жванецькому грандіозний гала-концерт.

...А два роки тому, у вересні 2001 року, Україна відзначила 80-ліття Павла Глазового — сатирика-борця, справжнього народного улюбленця, рівного якому нема і не було на літературному фронті. Відгуляли величавим концертом у Палаці Україна — і все... А хоч би одна діяпорна газета, хоч би одна наша тут теле- чи радіопрограма достойно розповіла про цього велетня гострого і смішного слова!

Що ж, будемо читати, по-російськи, про життя й діяльність блискучого сатирика, громадянина України за паспортом Міхаїла Жванецького. Він також сміливий сатирик, майже як Глазовий, він може висміяти "нашого Президента", цебто керівника російської держави, а наш Президент, український, для нього — це якась шістка, з яким можна запанібрата співати "Шаланди полніє кефалі". Може, вже наш Президент підготував ювілярові найвищу державну нагороду, приятелі ж... (читайте вірш П. Глазового вгорі).

А Павло Прокопович, недужий і немолодий, рідко виходить із своєї київської квартири, не з кожним журналістом хоче зустрітись. А вже щоб з Президентом поручатися?!...

Раїса Галешко.

Павло Прокопович Глазовий

Малюнок Вадима Шевченка (Київ) — спеціально на замовлення "Всесміху".

Павло Глазовий

Про каску і кепку

Приключилася подія
Дивна й небувала.
Вся Одеса святкувала
І торжествувала.
У Жванецького Михайла,
Автора й артиста,
Відбулася з президентом
Зустріч особиста.
Достеменно невідомо
Як пройшла розмова,
Бо про зміст її у пресі
Не було ні слова.
То ж не жарти! Відгорнувши
Всі державні справи,
Зустрічався з гумористом
Сам глава держави.
Навіть Гоголю приснитись
Не могло ніколи,
Щоб побути на прийомі
У царя Миколи.
Не судилось навіть Вишні,
Славному Остапу
При житті своїм потиснуть
Вседержавну лапу...
Пригадалось це в ту пору,
Як гула столиця:
Шахтарі до президента
Прагнули пробитись.

Так шахтарикам хотілось
Правду розказати,
Як їм важко працювати
Й жити без зарплати.
Викликали, гуркотіли
Касками по бруку,
А глава до них не вийшов,
Не подав їм руку.
Угамуйтеся, вуглекопи,
Не вчиняйте грому
І не бийте по асфальту, —
Він тут ні при чому.
Не порушуйте спокою
І правопорядку,
Краще, браття, відгадайте
Ось яку загадку:
Хто сьогодні важливіший:
Чи шахтар донецький,
Чи одеський популярний
Гуморист Жванецький?
Він не ляпав по асфальту
Кепкою щосили,
А його до президента
В гості запросили.
Ваша каска гірше кепки,
Грубувата штука.
Президенту думать важко,
Коли каска стука.

Замість того, щоб вугілля
Добувати тонни,
Краще, браття, сочиняти
Вчіться фейлетони.
Невідомо чи жванецькі
Вийдуть з вас майбутні,
А сміятись доведеться
Декому на кутні.
Правду кажуть: не родися
Шахтарем донецьким,
А родися популярним
Хохмачем Жванецьким...

Із книжки "Архетипи"

Писанка в канадському уряді

Ще одна наша людина буде в канадському уряді! Торонтський підприємець, власник давнього родинного українського бізнесу "Future Bakery" Борис Вжесневський успішно перейшов номінаційні

вибори Ліберальної партії в окрузі Етобіко Центр, залишивши далеко позаду п'ятьох своїх конкурентів.

Тепер ми сподіваємося мати свою людину в Канадському уряді, бо ой як багато українських проблем потребують державної підпори.

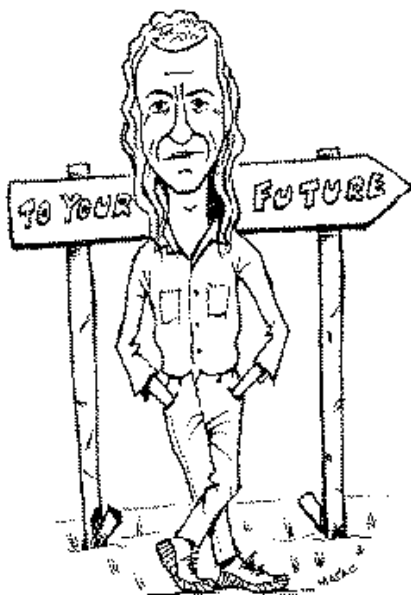
...На початку 90-х років Борис (тоді ще з приставкою "молодий політик") був надзвичайно популярний серед української громади як організатор широкої кампанії на сході України за голосування за Незалежність.

Минулого року теперішній Прем'єр-міністр Канади Пол Мартін, перебуваючи в Торонто, мав розмову з Борисом, в якій окрім іншого

член Парламенту поцікавився в молодого українця, чому канадці українського походження так мало задіяні в політичному житті Канади. Справді, чому? Будувати українське лоббі в уряді Борис вирішив почати із себе. Торік на Великдень Пол Мартін разом з Борисом Вжесневським відвідали одну з наших церков. А цього Великодня... вже маємо свою політичну писанку.

П.С. Недавно українська громада дізналася, що ще один знаний українець, керівник телевізійної програми "Контакт" Юрій Ключас номінується до уряду — від Консервативної партії. Що ж, як як прийнято в нашій громаді казати — щастя Боже!

Раїса Галешко.

В 1992 році художник Всеволод Магас уявляв політичне майбутнє Бориса Вжесневського в Україні.

АНЕКДОТ

В коротких штаних

Син (вбігаючи до батька в кабінет):
— Тату, я на хвилинку, тільки попрощатися.

Батько:

— Ти спізнився, мій дорогий.
Мама вже забігала прощатися і вигребла все, що було у мене в кишенях.

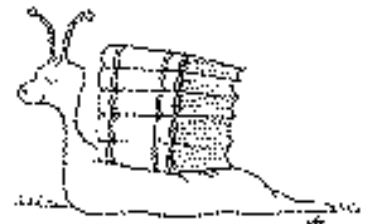

- Вовочко, ти кого більше слухаєш, тата чи маму?

- Маму!

- А чому?

- Тому що вона говорить більше!

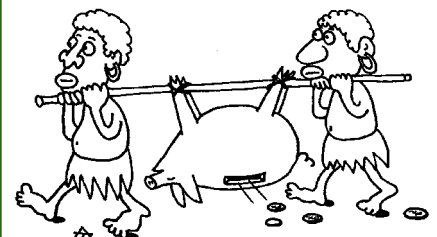

Мати одного учня приходить до школи і починає обурюватись, чого це її син провалився на екзамені:

— Та він у нас найрозумніший в сім'ї!

Вчитель посміхнувся і відповів:

— Глибоко співчуваю.

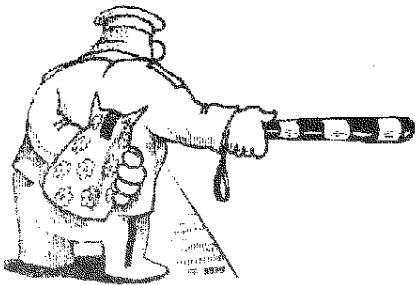
Не хочу до бари!..

Кучміада-3

Вірші поета-гумориста Степана Гериліва (Стефка із Долини), написані ним під час "наймитування" на чужині.

"Маєш, бабо, пляцок"

Дочекались, домолились,
Досиділись, додивились
І Кучму вітаймо!
А сумніви щодо нього
Неповторного такого
Із душ вимітаймо!
Бо хто може сумніватись
Й дифірамби не співати
На високих нотах,
Ми — для нього усі нині,
(Слава Богу, що не свині)
Так собі — голота?
Ні, він нарід поважає,
Його щирість поражає,
То - про людське око,
Правда, деколи не чує
І в безпам'ятстві ночує,
А я кажу: "Доки?"
Доки будемо терпіти,
Доки будуть наші діти
Без надії жити?
А мільйони — в чужих стінах,
Душі й серця у руїнах —
Без кінця тужити?
Станьмо вряд нарешті сміло
За хороше, добре діло
Й виберім такого,
Щоб могли спокійно спати
І всім з гордістю казати:
- Нині маєм свого!

Новини з доріг: Тридцять три роки без штрафів їздить по дорогах Володимир Іваненко, генерал-лейтенант міліції, начальник Головного управління Державної автоінспекції.

Народні прикмети

- Чим пізніше приїжджає "швидка", тим точніший діагноз.
- Упав на підлогу ніжик - чекай друзів. Упала на підлогу виделка - чекай подруг... Упав на підлогу олівець - чекай податкову.
- Смерть до нас приходить у чорному і з косою. А до мух - у трусах, майці і з газетою.
- Якщо прожив половину життя, значить дожив до півсмерті.
- Якщо у тебе вирости крила за спиною — не каркай.

Думки придумкуватого

Є багато речей, що
вартують більше, ніж
гроші, але треба мати
гроші, щоб їх купити.

...

Треба людей, які б,
сказали нам, чого нам
треба.

...

Цінік знає всьому ціну,
але не знає вартості.

...

Книги роблять людину
розумною, а газети —
нервовою.

...

Степан Руданський

Баба в церкві

Прийшла в церкву стара баба,
Свічок накупила,
Де була яка ікона,
Всюди поліпила.

Іще пара остається.
Де їх приліпити?
"Ага! — каже, — пошукаю
Святого Микити!"

Найшла баба і Микиту —
Святий чорта ціпить!..
Баба їдну йому ставить,
Другу чорту ліпить...

Видять люди й розважають,
Щоби не ліпила.
"Що ти, бабо,— кажуть,— робиш?
Та ж то вража сила!"

Але баба обернулась:
"Не судіте, люди,
Ніхто того не відає,
Де по смерті будем.

Чи у небі, чи у пеклі
Скажуть вікувати.
Треба всюди, добрі люди,
Приятелів мати".

Прислала Галина Кудла, Торонто

ЧОРНИЙ ГУМОР

Адвокат захищає підсудного. Той у стані алкогольного сп'яніння
вирізав усю свою сім'ю, а до цього
вже двічі сидів. Початок промови:

— Прошу високий суд звернути увагу на ту обставину, що підзахисний
лишився круглим сиротою...

Ката і засудженого до страти везуть на місце екезекуції. Осінь. Дощ.
Холодний, пронизливий вітер.

- Ще й погода як на зло! - мовив засуджений.

- Тобі-то добре, - зітхнув кат. - А мені ще повертатися.

Країна Ірландія znana своїми пивоварнями. Ірландці, як і українці, знають
толк у добрих напінках, будь то пиво, горілка чи щоінше.

...На одному пивоварному заводі в Ірландії стався трагічний випадок —
робітник упав у великий ферментер та й утопився неборака. Повдовіла

дружина хотіла
знати в деталях,
як помер її
коханий муж.
"Як упав він туди,
то ще два рази
виринав і біг до
туалету. А коли
третій раз пірнув,
то вже більше не
виринав", —
почула вона
розповідь
очевидця.

Ladies' Bumper Stickers

- COFFEE, CHOCOLATE, MEN ... SOME THINGS ARE JUST BETTER RICH.
- IF YOU WANT BREAKFAST IN BED, SLEEP IN THE KITCHEN.
- DINNER IS READY WHEN THE SMOKE ALARM GOES OFF.
- I'M OUT OF ESTROGEN - AND I HAVE A GUN.
- GUYS HAVE FEELINGS TOO. BUT LIKE...WHO CARES?
- NEXT MOOD SWING: 6 MINUTES
- AND YOUR POINT IS?
- WARNING: I HAVE AN ATTITUDE AND I KNOW HOW TO USE IT.
- OF COURSE I DON'T LOOK BUSY...I DID IT RIGHT THE FIRST TIME.
- DO NOT START WITH ME. YOU WILL NOT WIN.
- YOU HAVE THE RIGHT TO REMAIN SILENT, SO PLEASE SHUT UP.
- ALL STRESSED OUT AND NO ONE TO CHOKER.
- I'M ONE OF THOSE BAD THINGS THAT HAPPEN TO GOOD PEOPLE.
- HOW CAN I MISS YOU IF YOU WON'T GO AWAY?
- SORRY IF I LOOKED INTERESTED. I'M NOT.
- IF WE ARE WHAT WE EAT, I'M FAST, CHEAP AND EASY.
- DON'T UPSET ME! I'M RUNNING OUT OF PLACES TO HIDE THE BODIES.

- Виїжджаємо на урядову трасу, - шепоче шофер генеральської машини ад'ютантові, котрий сидить поруч.
- Виїжджаємо на урядову трасу, - шепоче ад'ютант, обернувшись до генерала, котрий сидить позаду.
- Виїжджаємо на урядову трасу, - шепоче генерал генеральші, котра сидить поруч.
- Чому пошепки? - шепоче генеральша генералові.
- Чому пошепки? - шепоче генерал ад'ютантові.
- Чому пошепки? - шепоче ад'ютант шоферові.
- Учора холодного пива випив, - шепоче шофер.

Ганна Черінь

НЕ ВИЙШЛО

Там, де річка гомонить,
Там, де соняшна блакить,
Де верба схилилась низько,
Жив з Секлетою Онисько.

В цім раю, немов бурун:
Неспокійна їхня хата.
Бо Онисько був мовчун,
А Секлета язиката.

Без ніякої причини
Від сварні тряслися стіни,
Хоч скачи через паркан.
Звідки взявся такий вулкан?!

Як усі побили кухлі
Й мало з крику не оглухли,
Врешті вийшли на подвір'я
І уклали перемир'я.

Зміст угоди не складний:
Зберігаймо супокій!
Хто порушить мир лукаво,
Втратить на маєтність право.

Я не вчу, і ти не вчи.
Я мовчу, і ти мовчи.

І настала в хаті тиша,
Тільки часом шкрябне миша.
З того часу вдвох вони
Непорушні мовчуни.

Та Ониськові ці спроби
Не припали до вподоби.
Ходить-бродить та нудьгує....
Щось йому таки бракує!

Що з того, що в хаті тихо?
Чи не вийде з того лихо?
Так невесело тепер,
Ніби хтось у хаті вмер!

Ходить-бродить та міркує:
«Ну чого мені бракує?»
Не додумавсь. Від мовчанки
Втік Онисько до коханки.

Я людина не
злопам'ятна -
помщуся і
забуду...

Гриць Зозуля, що він за один і звідки взявся

У горах стояла гора,
За горою — ще гора,
За тою горою — ще одна гора.

Там стояла хата, а в хаті — жив не жив, був не був — Гриць Зозуля.

Щодня ранком, ще сонце добре не показалося з-поза другої гори, як Гриць Зозуля виходив поза поріг хати і говорив сам до себе:

— Так тоті пташки співають, єк би їх хто наймив. Кожда на инакший голос: воробці по-воробечому, щиглики по-щиглицькому, синиці по-синицки. Достоментни єк і в людей, кождий гатунок має свою екстра мову і свій справопис.

Єк у людей німець скаже: "Донерветер, бутерквас", то чех скаже инакше: "Сакраментні кнідлічкі". Поляк то ме казати: "Цалуї рончкі — псякреф!" Румун — "нешти мешти", а наш кристенин: "Матері твоїї хрін!"

Єк є ружна птаха на кулі земській, так є ружний нарід. Є такі, жи мають песі голови, і є такі, жи мають всьо навпоперек.

Навит що си тичит розуму, то одні мають розум з переду, а другі из заду, аж на потилици. Наш русин має розум на своїм місци, єно жи тот розум єму чєс до чєсу си обсуває в долину. Тра, аби над ним фурт стояв хтос из бучком і чєс до чєсу підганєв розум назад на своє місце. Єк нема того бучка, то наш чоловік, аби єкий був вівчений на високих школах, гет тот розум стратит і лишит си єму сама гола антиліґенція. Такий не

має потім инакшого виходу, йно пустити си на політику. Зробит си инакший від усєх людей і навіт мову инакшу дістане. Дайминато:

Шахир-махир перевертус,
Шендер-мендер атраментус,
Крутом-вертом змикитею,
Куку в руку, пане дзею...

Потім ішов Гриць Зозуля в гори. Делікатно ступаючи, йшов угору, то в долину, то знов угору, то знов долину. Слухав, єк гори гомоніли, перекликали си фльоаярами і, переспівуючи, говорили:

Гора горі говорила,
Гора гору чула,
Чого така наша, сестро,
Горбата натура?

Гора гору зрозуміла,
Горі відказала,
Бо у гори лізе всєка
Біда і закала!..

Вечером приходив Гриць Зозуля додому, вечєряв, що Бог дав, а відтак або читав єкус стару газету, або йшов до Читальні.

Перед тим не обходилося без дискусії з жінкою:

— Дєс нич, єно фурт єкіс казети вічитуєш. Диви си, аби ти голова від того не спухла!

— Не бій си, не спухне.

— Аво, купив єс капелюх, жи був всамраз, а тепер кажеш, жи затісний.

— Від дожджу збіг си.

— Ая, від дожджу! Голова пухне, бо звідки в ній тілко місце си набере, аби всьо

Далі на стор. 14

Робота — не вовк

Питають молодицю, чому вона запізнилася на роботу.

— Я лягла біля двох і проспала, — пояснює.

— Щоб надалі не проспавали, то лягайте біля одного, — порадили їй.

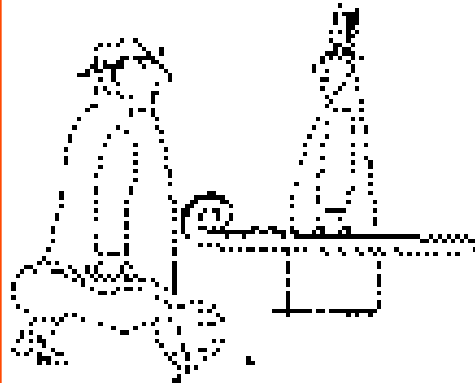
"PERSONALLY, I WOULDN'T RECOMMEND FRANCE."

Зустрічаються випадково два приятелі.

— Знаєш, я ніяк не можу з тобою зустрітиса, завжди ти зайнятий.

— А ти пробував домовитиса про зустріч з моєю секретаркою?

— Так. І ми з нею непогано провели час. Але все ж таки я хочу зустрітиса з тобою.

Рабінович влаштовується на роботу:

— Євреї у вас працюють?

— Працюють, — відповідають йому.

— Він повертається і йде геть.

Приходить в іншу організацію:

— Євреї у вас працюють?

— Ні, не працюють.

Рабінович наймається на роботу.

Проходить день, другий, а він, сидить, склавши руки. Підходить начальник:

— Ви чому не працюєте?

— Коли я влаштовувався до вас на роботу, мені сказали, що євреї у вас не працюють.

Гриць Зозуля

тото, жи вічитуєш, там си змістило.

— То є так. Що свіже си начитає, то старе си забуває. Одно другому місце в голові робит, бо инакше чоловік ходив би з головов, єк цебер.

— Тобі би і цебер замало!

— Та то єк до цебра. Є білший, є і менший.

А як ішов до Читальні на "посідзєне", то жінка вслід за ним воркотіла:

— Аби хоч там на тім посідзєню єкийс хлоп єке курєтко вісидів! А то сидит, сидит, аж досидитси до того, жи йде сидіти до криміналу. А єсєом навіт до того си не досидит!.. Пустє сидіє, та й тівко!

Дєсь узялася чорна хмара і посунула на гори. Сєло заговорило:

— Комуна йде! Монголія, Сибєрія, Асирбіджанія!..

— Кажут, жи йдуть такі люті, жи ніхто си не вікрутит. Хто йно був у Читальні або за справника в корпоративі, то вієють моминтально.

Скрутив си Гриць Зозуля — і до жінки:

— Нєма ради, тра їхати!

— Куди на зломанє голови поїдєш?! Ліпше на тот єс дєс

заховай си.

— Угу! Таких псів мають, жи йно даст понюхати протокул з Читальні, то зараз вінюхают цалий виділ.

— То тра їхати?

— Абсолютно!

— А я си не згаджєю! А єк вжє дужє мус, то хоч мя вібий, абим знала, жи не їду добровольне...

— Вібю тя дєс по дорозі, бо тепєр на тото нєма єсєу.

І поїхав Гриць Зозуля.

Через одну гору, через другу, третю...

Як минав ліси і нєтрі, то за ним лєтіла пісня, як підстрєлена птаха:

Я повстанец, ти повстанец,
Оба смо однакі,
Уберем си в мазєпинку
Лівоуш на бакир!

Нє ходи то, комісарю,
В гори нє ходи то,
Кулі штани подіравлять,
Єк бабине сито!

Зозуля відмахувався від тих пісєнь і говорив:

— Що вони, сиротєта, зроблєт, єк їм дали такі короткі карабіни, жи стрілєє жи з-під пахи. Ані там візірлінії, ані багнєта нєма на що застромити. Єк прийдє до штурми, то хоч кусай зубами...

Єк я воював за Україну на італіянцїм фронті, то кождий віфасував багнєт віостренний і флєшку руму до броцака, то мав з чим йти до штурму. А потім, єк вжє вібухла правдива Україна, то я півроку був при форшпанах. На кінци був сми при піхоті, бо єк ми вкрали коні, то вертав сми додому пішки.

Так, медитуючи, заїхав Гриць Зозуля на єміграцію до Німєччини. Там — барак направо, барак — наліво, а в сєредині Унра. Дають скитальцям раз горох з гафєрфляками, то знов гафєрфляки з горохом.

Від того гороху нарід стріляє думками аж за морє, а від гафєрфляків форкають, як коні і бавляться в політику.

Кождий, що їхав з Краю, то вхопив собі єкус печатку: чи з Комітєту, чи з Народної Торговлі, чи з Читальні. Тепєр витегнув її з куфєрка і виказує, що він має право говорити від цалого народу.

— Мой, тра було всі ті печатки зібрати і закопати дєс під Магурою, то нє було би такої бідї!..

Нарікав Зозуля, алє нє заголосно, щоби свої нє вчули, бо чужим було байбардзо.

— По лєграх тепєр правдива Україна си зробила, є навіт свої кримінали. Партії є ружних повно, алє найважніші дві: одна жи крадє, а друга жи сидит у криміналі. А потім то на перєміну, тота жи крала, йдє сидіти, а тота, жи сиділа, йдє красти. Правопорєдок — абсолютний!

А Унра нич, єно дивитси і записує у книшці, єкий тото нарід мудрий, єк файно танцює на сєні і під сєнов, та єкі красні подушки їм на презєнти вишиває. Так смо Унру підперли тими подушками, жи нєма стра-

Далі на стор. 15

Гриць Зозуля

ху, аби наша справа впала і розбила си на капурець. Щонайвище може си на тих подушках здрімати і заснути до поритку.

Потім то повезли Гриця Зозулю до Америки.

— Диви си, жінко, диви си! В Америці тиж є Просвіта! Ади, стоєт така сама, єк на образку в календари, з фахтлев у руці. Лишен вогонь не горить, не дійсни, але закаменілий.

— А хати єкі стоят, єк у Львові на ринку, але сто раз білші.

— Боженьку! Хата на хаті, ані одної стодоли!

Як вилізли з корабля, то повезли їх до спонзорів. А спонзори, коби здорові, возили їх цілий тиждень по місті і показували різні чуда.

Ввечір Гриць Зозуля приходив до хати, скидав черевики, мочив ноги і говорив. Ніби до жінки, але відносилось це до цілої української еміграції:

— Чесна Єліто! Єка тота Америка велика і єка висока! Кілко тих автомобілів і катастрофів, жи можна би обійти малу войну. Але Просвіти такой нема! Зато кілко ружних барів, аж лечно. А кілко в кождей барі патрийотів, а кождей так си надуває, єк би ені-минут готовий дати квартиру або дві крові за Україну.

Кождей такий годований, жи

було би з чого тої крові націдити. Сидєт єк у швармленії на позиції, кождей з пивом на байнет — авф. Йно карабінів бракує. Але дехто заміст карабіна має свою жону коло себе. Єк добра жона, то ліпше чим карабін, а чесом си трафит така, жи може бути за машингевер.

Такий тото національний фронт і така си з того годна Україна вівоювати, жи світ не видів! Єк йно прийде відповідний чес, то, єк душу-ціло ми положим, то така си з того гора з салом назбирає, жи ворог відступит без битви.

По тих словах звертавси до жінки:

— А ти чого си похнюпила?

— Додому хочу...

— Ей, небого, тобі навит Америков не догодиш! Та ти йно диви си, єке тут всьо файне тай віглянцоване на вакум клінер! Ади, навит вікна си навмисне не отвирают, аби си фарба на стінах не псувала від свіжого повітре.

— Не пхенькай і не смаркай над карпетом, бо то коштує грубі дуляри! Ліпше піди на порч і погойдай си трохи на спренжині, то ти всьо пусте з голови повіходит!..

(Прислала Оленка
Сташин, Елкридж,
Мериланд)

— Чим казка відрізняється від бувальщини?

— Казка — це коли одружувався на жабі, а вона виявилася царівною. А бувальщина — це коли навпаки.

— Що таке цирк?

— Це місце, де тварини поводяться, як люди, а люди — як мавпи.

— Хто такий начальник?

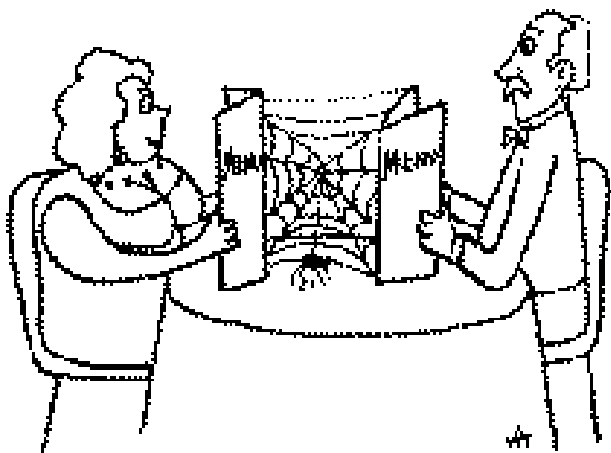
— Начальник — це людина, яка приходить на роботу вчасно в той день, коли запізнюєтесь ви, і запізнюєтесь в ті дні, коли ви приходите вчасно.

— Чому мужчини не можуть захворіти "коров'ячим сказом"?

— Тому, що всі мужики — свині.

— А чому жінки не можуть захворіти "коров'ячим сказом"?

— Бо це — хвороба мозку.

STANDARD AUTO REPAIR

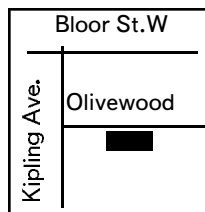
complete automotive service

416 234-8304 416 418-1596

369 Olivewood Rd., Toronto

Заміна гальм ■ Заміна масла і
фільтра ■ Заміна вихлопної
системи ■ Tune-up ■
Антикорозійне забезпечення ■
Продаж і купівля автомобілів ■
Видача сертифікатів

Власник Володимир Табака

Дороженька п. Раю — дякую, що Ви є!!! Бо не мали б ми "Всесміху"! Читаю "Його" від козака з тризубом (стр. 1) до розлитої фарби (стр. 24). Передаю двадцятку, не дуже зношену, але не маю де більше шукати. Зношеною тільки є я (80 років). Пробую вгадати, коли то я обходила свої двадцяті (не зношені) уродини...

Будьмо!

Ольга Хорунжак
(Львівська міліція написала Horunjak)

Купіть космічні твори Люби — Арабели Аріус

Недавно в Англії вийшли дві дитячі книжечки Люби-Арабели Талімонової (доньки нашого художника Олексія Талімонова) англійською мовою й ілюстровані нею ж.

Перша, The Little Flower Elf, призначена для дітей від 1 до 5 років. Ця тепло написана, чудово ілюстрована казка навчає дітей дружбі, любові до природи і першим крокам у незбагненому світі.

Друга книжка, The Tale of the Moon-Elves, призначена для дітей 8—12 років. Вона понесе маленьких читачів у незвіданий Космос, через Сонячну систему, збудить їхню фантазію, а захоплюючи дух ілюстрації Люби доповнять враження. Таке читання цікаве для всієї родини.

Дорогі читачі, замовте ці книжки для своїх дітей і внуків у подарунок. Цим самим ви підтримуєте і цінного художника нашого журналу, Олексія Талімонова, який безкорисливо і з великою посвятою працює для "Всесміху" багато років.

Вартість: The Little Flower Elf, \$5.50 + \$2.70 (за доставку) ам. доларів;
The Tale of the Moon-Elves коштує відповідно \$9.50 + \$4.00.

Книжки замовляти за адресою:

Sophia Publishing,
41 Linnet Close, Exeter, Devon, EX4 5HF, England.

За додатковою інформацією просимо дзвонити до редактора "Всесміху" Раїси Галешко, тел. 905 891-0707.

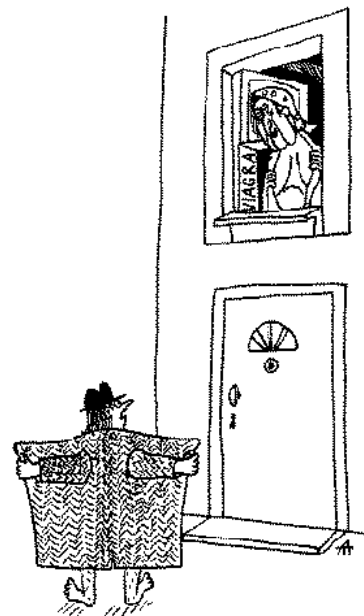
Привітав. Та ще й хто!

Чого наша громада тільки не вигадує, щоб пишно поривітати того чи іншого достойника — чи то депутата, чи канадського журналіста, чи члена Парламенту. Несуть хліб і сіль, і вила, й сокири, й ікони, і вклякають... І всі встають.

А недавно на телевізійній програмі "Контакт", в репортажі із ювілейного свята, промайнула постать — кого б ви думали? — святого Володимира з караваєм в руках. Чи то духа з того світу викликали організатори свята, чи свого дядька перевдягнули й підмалювали, але ефект був великий!

Напевно особа, яку вітали, мала б почуватись вище Володимира Великого, раз їй святий князь підносив коровай і вклонявся!

ЗАГАДКА

— У Арнольда Шварценегера це довге. У Майкла Фокса — коротке. У Мадонни його взагалі нема, а Папа Римський цим давно не користується. Що це таке?

Цікавить...

Мова про мову

Було це давно, ще за старої Австрії. В купе поспішного поїзду Львів-Відень хали чотири пасажири: англієць, німець, італієць і наш, українець. Говорили про різне, і нарешті почали про мови: котра мова краща, багатша, котрій належить світове майбутнє. Самозрозуміло, кожен вихваляв свою мову.

Англієць сказав, що Англія — це країна завойовників і великих мандрівників, які славу її мови рознесли по всьому світі. Англійська мова — це мова Шекспіра, Байрона, Дікенса, Ньютона, Дарвіна та інших великих письменників та науковців.

Очевидно, англійська мова — це світова мова!

Гордовитий німець відразу заперечив, бо ж німецька мова — це мова двох імперій, Великої Німеччини та Австрії. Це мова філософії, техніки, армії, медицини, мова славних Шіллера, Канта, Вагнера, Гете і Гайне. І тому німецькій мові належить світове майбутнє.

А італієць, посміхаючись, сказав: "Моя мова — це мова музики, мова кохання, а про кохання мріє кожен. Італійською мовою написані славетні твори Данте, Бокаччіо, Петрарки, лібретта знаменитих опер Верді, Пуччіні, Россіні. Ні, тільки італійська може бути провідною мовою в світі!"

А українець сказав так: "Я міг би, панове, як і ви, хвалитись, що моя рідна мова — це мова незрівнянного сатирика Котляревського, генія Тараса Шевченка, неперевершеного лірика Лесі Українки, титана Івана Франка. Я міг би назвати багато славних імен свого народу, але не в тому суть. Ви ж нічого не сказали про саме багатство і можливості ваших мов. А це

найважливіше! От, скажімо, чи могли б ви у своїх мовах написати невелике оповідання, в якому б усі слова починались з тієї самої букви?"

— О, ні, це неможливо! — заявили всі.

— А от на нашій мові — просто, — сказав українець. — Назвіть якусь букву, — звернувся він до німця.

— Хай буде "П", — сказав той.

— Добре, — згодився українець.

— Оповідання буде називатися "Перший поцілунок".

Перший поцілунок

Популярному перемишльському поету Павлу Петровичу Подільчаку прийшло по пошті приємне повідомлення: Приїздить, Павле Петровичу, — писав поважний правитель Підгорецького повіту Полікарп Пантелеймонович Паскевич, — погостює, повеселитесь!

Павло Петрович поспішив, прибувши першим поїздом. Підгорецький палац Паскевичів привітно прийняв приїжджого поета. Потім підіхали поважні персони — приятелі Паскевичів. Посадили Павла Петровича поряд панночки — премилої Поліни Полікарпівни. Поговорили про політику, погоду. Павло Петрович прочитав підібрані пречудові поезії. Поліна Полікарпівна пограла прекрасні полонези, прелюдії. Поспівали пісень, потанцювали подеспан, польку. Прийшла пора — попросили пообідати.

Поставили повні підноси пляшок Портвейну, Плиски, Пшеничної підігрітого пуншу, Пільзнерське пиво. Принесли печені поросята, приправлені перцем півники, пахучі паляниці, печінковий паштет, пухкі пампушки під печеричною підливою, пироги,

присмажені плячки... Потім прислуга подала пресолодкі пряники, персикове повидло, помаранчі, повні порцелянові полумиски полуниць, поричок...

Почувши приємну повноту, Павло Петрович подумав про панночку. Поліна Полікарпівна попросила прогулятись природою, послухати пташині переспіви. Пропозиція повністю підійшла підхмеленому поету. Походили, погуляли. Порослий папороттю предавній парк подарував парі приємну прохолоду. Повітря п'янило принадними пахощами...

Побродивши по парку, пара присіла під порослим плющем платаном. Посиділи, помріяли, позіхали, пошептали, пригорнулися. Прозвучав перший поцілунок...

"Прощай, парубоче привілля! — подумав Павло Петрович. — Прийдеться поету приймакувати!

В купе заплодували. Усі визнали: милозвучна українська мова буде жити вічно поміж інших мов світу. Зазнайкуватий німець ніяк не міг визнати свого програшу.

— Ну, а коли б я назвав іншу літеру, — заявив він. — Ну, наприклад "С"?

— Гаразд, хай буде "С", — усміхнувся українець.

Самотній сад

Сипле, стелить сад самотній сірий смуток — срібний сніг, сумно стогне сонний струмись; серце слуха скорбний сміх. Серед саду страх сіріє, сад солодкий спокій снить, сонно сипляться сніжинки, струмись стомлено сичить. Стихли струни, стихли співи — срібні співи серенад... Срібно стеляться сніжинки, спить самотній сад.

**Розмову записав проф. Панас Столярчук.
(Прислала Марія Шафран, Торонто)**

ПРИВІТ З МАРОККО

Привіт гарячий із Марокко,
То не Марокко, а морока...
Морочимось в мароккськiм вирi,
Пливе в Еспанiю назад.
Ми протранжирили в Танжирi,
Але в Рабатi нам дали рабат.

ПРО ЖІНОК

- Для дружби потрібен час, а для кохання — місце.
- Найважче для дівчини — переконати свого хлопця в тому, що він без неї не може жити.
- Якщо жінка називає чоловіка найрозумнішим, то вона розуміє, що другого такого дурня їй не знайти.
- Ніщо так не прикрашає жінку, як тимчасова відсутність чоловіка.
- З жінками всяке буває — і дуже часто.

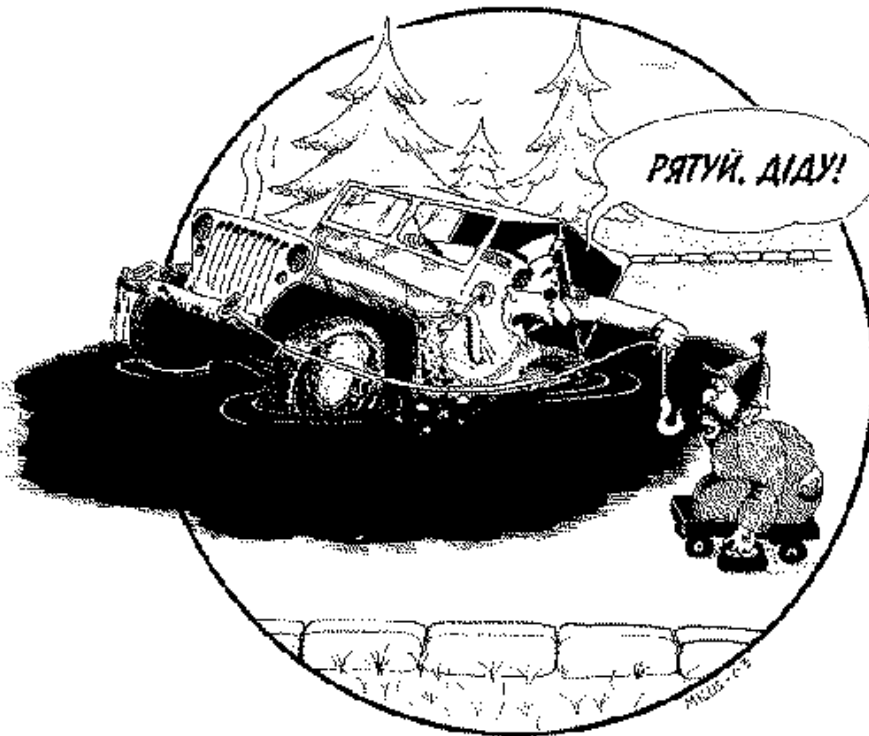
Зрілість — це молодість старості.
А ви не знали?

Павло Глазовий

Інцидент

Зустрілися дві знайомі:
— Любонько моя,
Чула я, ти вийшла заміж
За багатія,
Але, кажуть, приключився
Прикий інцидент...
— Ну, звичайно, вийшла заміж,
А він — імпотент.
— Як же ти про це раніше
Знати не могла?
— Та у нас про це розмова
Звичайно була,
Тільки я не зрозуміла,
Про що мова йде,
Казав, що є **нерухомість**,
Та не сказав, де...

Цієї весни українці Торонто й околиць багато сміються. Веселий настрій нам створює Микола Савчук з Коломиї. Він приїхав до Торонто й виступає з неповторними авторськими концертами. Поет-гуморист, літературознавець, етнограф, Заслужений артист України... Якби Микола Савчук не мав цих талантів і заслуг, його б всерівно любили б за його добру вдачу. Багатолітній автор "Всесміху" привіз нам нові й уже відомі твори.

Лист до Мері

Пишу тобі, моя Мері, листок з України,
Де я уже другий тиждень гостюю в родині.

Тут зустріли мене гарно, привезли додому,
Ми сиділи щось з сім годин при столі тісному.

Вся родина за здоров'я моє випивала,
Й Америку, й нас з тобою дуже вихваляла.

А як настав уже вечір, я забаг помитись,
Треба б тобі на те миття було подивитись.

Вісім жінок, з них три — чужі, води наносили
І в банях на двох печах ту воду варили.

А як вона закипіла та й забулькотіла,
То я мусив роздягнутись до голого тіла.

А щоби я не встидався й жінки не дивили,
То в коморі, де то було, світло загасили.

Тоді баби, як прискочать, наче пси до брами —
Та — з шампунем, та — із милом, а ті — з баньями.

Та як стануть мене мити, та як заспівають.
Та так мене, мов до труни мерця вимивають.

Я вже й кричав і сміявся, не знав що робити,
Просив мене якнайшвидше до хати пустити.

Аж нарешті мене жінки гарно зачесали
І у зшитих шість рушників мене замотали.

І занесли так до хати, поклали на постіль,
І просили приходити до них завтра в гості.

То ти знаєш, я відтоді перестав ся мити
І боюся навіть води зранку попросити.

А то якось я спитався ненароком брата,
Чи сендвічі в Україні вміють готувати.

То тут жінка мого брата довго не ходила
І за яких десять мінут той сендвіч зробила.

Розкраяла хліб надвоє, намастила смальцем,
У той смалець щось три яйця затиснула пальцем.

Поверх того дві ковбаси свіженькі поклала,
Посолила, поперчила і мені подала.

Як я на те подивився та й на свого рота,
То подумав, що тут треба з ротом бегемота.

Я той сендвіч їв дві днини та й не міг доїсти,
Його хіба у таборах їли би діпісти.

То я більше не згадував за сендвіч ніколи
І не просив ані піци, ані пепсі-коли.

Що давали — я їв тихо, дякував, хрестився,
А ночами мені "турок" в День подяки снівся.

Та найгірше, жінко, сталось в минулий вівторок,
Бо надворі була спека, градусів зо сорок.

То я якось ненароком ввечері спитався,
Чи нема в них кондейшена, бо він би тут здався.

За кондейшен брат з жінкою чути не чували,
Та зробити щось подібне мені обіцяли

Й як заснув я, вони, знаєш, що тоді зробили —
Усі вікна, двері й димар навстіж відчинили.

Як я на тім "кондейшені" цілу ніч проспався,
То на ранок із подушок ледве підійнявся.

Тепер лежу, мов сам не свій, ти би не впізнала:
Одна лиця половина, як у мавпи стала.

Ніс скривився трохи вліво, вуха поспухали,
Брів не видно, ну а очі геть позапливали.

І щелепи так змістились, що хліба не вкушу:
Нижча — сюди, вища — туди. Язиком не рушу.

Мене везли до ворожки, вона ворожила
Та й клялася, що тут вона цілком є безсила.

Вона вміє примовляти і воску зливати,
А з "кондейшеном" не може собі ради дати.

Мері моя, прошу тебе, я є дуже хворий,
Треба, щоби з Америки їхали доктори.

Заплати їм за дорогу і за ліки чеком,
Бо інакше я тут здохну від тебе далеко.

А я хочу іще жити, світом мандрувати,
І узимку на Флориді хочу загорати.

Будь здорова, бай-бай, мила, не рви собі серця,
Писав тобі твій Олекса, що Алексом зветься.

м. Парма, Огайо.

Гумор з казарми

■ Військова фізика:
“Ядерна бомба завжди падає в епіцентр вибуху.”

■ Новобранець пише старшому братові: “Михайло, прошу тебе, продай мій мотоцикл, купи свиню і назви її Сержант Петренко. Приїду — заріжу.”

■ — Рядовий Переїденко! Що означає лінія на карті: точка — тире, точка — тире?

■ — Прикордонник — собака, прикордонник — собака, — товаришу сержант.

■ — Рядовий Шмигайло! Вийдіть з машини і подивіться, як ви сидите за кермом!

■ В їдальні:

— Хто черговий?

— Я, товаришу полковник!

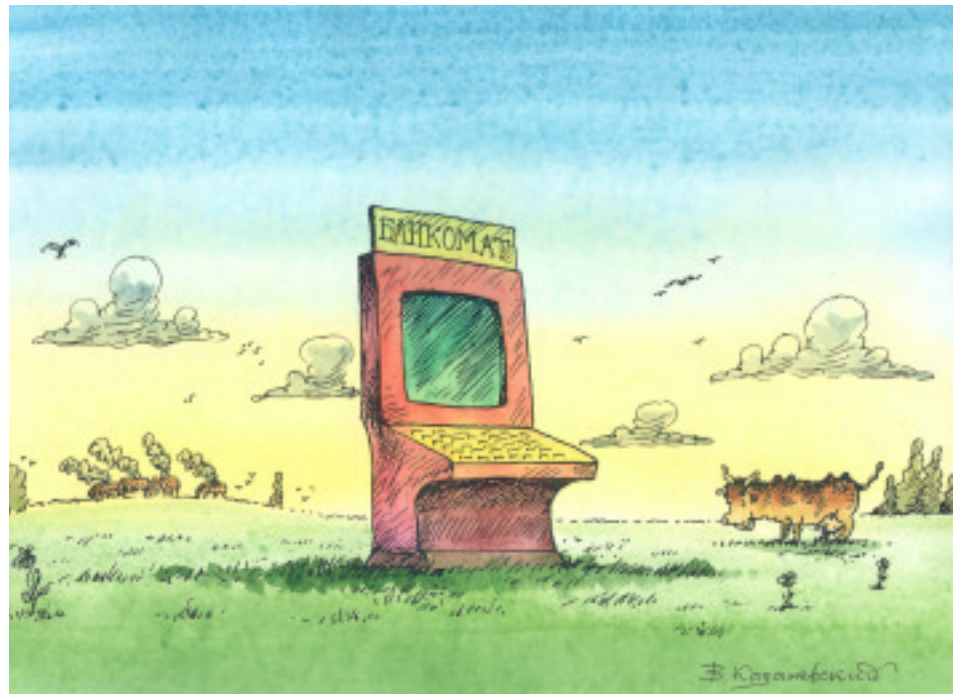
— Чому в суп не кладете лавровий листок?

— Не їдять, товаришу полковник!

■ Хороший командир в армії повинен вміти швидко прийняти рішення і змусити підлеглих його виконати. Якщо при цьому рішення виявилось правильним, то це зразковий командир.

■ Снаряди переносьте уважно. Нехай вас бачать, а не пам'ятають!

■ — Сьогодні у нас суботник. Завдання нашої роти: зібрати всю цеглу і спалити!

Гумор діє на мозок так само, як кокаїн

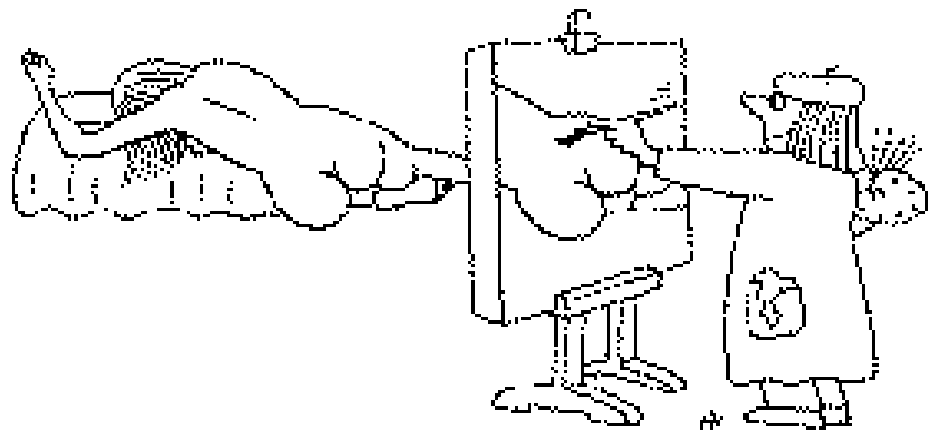
Це дослідили американські вчені. Як пише журнал Nature, мають рацію ті, хто стверджує, що сміх — це свого роду наркотик.

Вчені-нейрологи показали 16 добровольцям одночасно карикатури з газет, спостерігаючи за реакцією їхнього мозку з допомогою апарату функціонального магнітного резонансу (fMRI).

Вчені виявили, що при перегляді карикатур у мозку активізувалися ті ж самі ділянки (Nucleus Accumbens), що збуджуються при вживанні кокаїну, а також при одержанні великої суми грошей. Але ті ж ділянки мозку залишались байдужими, коли показували карикатуру не смішну.

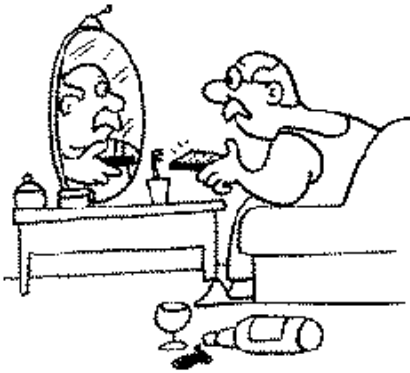
Nucleus Accumbens містить велику кількість допаміну — хімічної речовини, що викликає в людини приємні відчуття.

Отримані висліди допоможуть виявляти депресію у ранніх стадіях та вибирати відповідні для цього ліки, оскільки людина у депресивному стані зовсім по-іншому сприймає гумор.

Веселий словник

байка - жінка бая
героїн - чоловік жінки-героїні
гравітація - посипання шляхів гравієм
гривня - зачіска хлопців з довгим волоссям
дача - хабар
дишло - легені
забрало - міліціонер
замориш - іноземець

Пацієнт скаржиться на постійні головні болі і втому.

— П'єте? — питає лікар.
— Спаси Боже!
— Курите?
— Ніколи й не пробував!
— А як справи з коханням з жінками?
— Мені це і в голову не приходить!
— Ну, тоді ви святий чоловік. Мабуть тільки німб трохи затісний і тисне вам на голову.

...

— Докторе, у мене дзвенить у вусі.
— А ви не відповідайте.

...

— Моя права нога не дає мені спокою — болить і болить.
— Це все від віку, — каже лікар.
— Але ж лівій нозі стільки ж років, а вона не болить.

Щиро дякуємо тим, хто до передплати робить додаток на пресовий фонд — це вияв справжнього піклування, щоб наше веселе діло не засумувало.

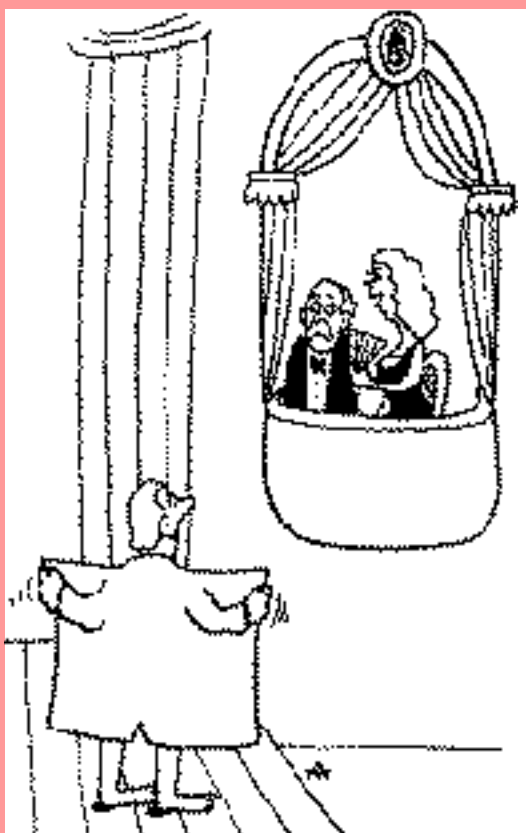
Павло Глазовий

Нечиста сила

Шо є краще в цілیم світі
Як жінки співучі,
Що одержали від Бога
Голоси блискучі!
Але скільки ж треба вчитись
Та трудиться треба,
Щоб засяяв діамантом
Той дарунок неба,
Щоб лунало, щоб звучало
Чисто й бездоганно
Те контральто чи сопрано,
Чи меццосопрано!
Як виходила на сцену
Молода майстриня,
То здавалося: спустилась
Із небес богиня.
Личко гарне, ручки білі,
Очі — як зірничі,
І постава гордовита,
Наче у цариці.
Сукня бісером спливає
Майже до підлоги,
Бо вважалось непристойним
Виставляти ноги...
Все міняється на світі,
Час минає швидко.
Справжні, істинні артисти
Виступають зрідка.
Не для них тепер концерти,
Не для них програми.
Все захоплено прудкими,
Спритними зірками.
Ті, що грошей нахапали
При ганебній владі,

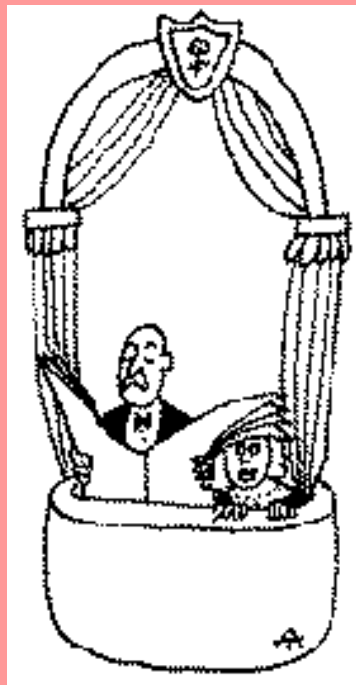
Легко роблять
З потаскушки
Зірку на естраді.
То нічого, що у неї
Лапи, як у гуски
І фігурка кривобока,
Як у трясогузки.
То нічого, що у неї
Стегна і коліна
Мов сокирою тупою
Зроблені з поліна.
То нічого, що у неї
Голос, як у жаби,
Головне, щоб був характер
Справжньої нахаби.
Дим пекельний сіро-бурий
Огортає зірку,
Ніби палять кругом неї
Кізяки чи сірку.
Як спускається зі сцени,
Бігає проходом,
Кабель тягнеться за нею,
Як за луноходом.
Розкуйовдивши волосся,
Щось дурне патяка,
Ніби вискочила з пекла
Відьма чи чортяка...
Найспівучіша у світі
Україно-мати,
Доки будеш біснுவатих
Упускать до хати?
Це ж "мистецтво" не заморське,
Не заокеанське,
А дикунське, кочівницьке
Камлання шаманське,
Що з чужинського болота
Вилізло на сушу,
Щоб убити нашу пісню
І народну душу. . . .

Одного разу Шостакович прокинувся вранці, протер Глазунова, розчесав Бородіна, випив Чайковського з Бізе. Раптом в нього почалося Пуччіні, потім Паганіні... Він схопив Шаляпіна, накинув на плечі Шуберта, вискочив у Дворжак, сів біля Мусоргського. Тут роздався Бах з Шуманом. Шостакович зірвав Ліста, витер Шопена, а Гуно засипав Глінкою.

Каламбур Дяді Лесика, свіжо привезений з України

День з життя американця

Встає.
Випускає газу.
Випиває каву з молоком.
Випускає газу.
Бере душ.
Вдягається, не витершись.
Випускає газу.
Перед тим, як вискочити з хати, включає інтернет, подивитись, що там на порно-сайті.
Випускає газу, насолоджуючись красотками в комп'ютері.
Їде на роботу.
Випускає газу на стоп-світлі.
Відкриває вікно, щоб провітрити авто.
Під'їжджає до віконця МакДональду, замовляє сніданок.
Звільняється від газів під час замовлення їжі через мікрофон.
На запитання з мікрофона "Що ви сказали?", відповідає "Не звертайте уваги..."
Одержує подвійний чізбургер, подвійну смажену картоплю і дієтичну кока-колу.
Їсть в авті.
Приїжджає в офіс.
Випускає газу в туалеті.
Повертається додому.
Голосно випускає газу.
Питає жінку, що на вечерю.
Засинає на дивані.
Встає о 3-ій ночі.
Включає комп'ютер в підвалі, виходить на chat room.
Закінчує задумане з жінкою кохання.
Потягується.
Випускає газу.
Хропе.

ан-Кот

Чоловік повернувся з подорожі додому на день скоріше і застав у ліжку біля своєї жінки якогось чоловіка. Він взяв рушницю і застрілив його. Приїхала поліція, перед хатою повно людей. Якийсь чоловік ходить серед товпи взад-вперед і примовляє:
— Могло б бути гірше... Ой, могло

б бути гірше!..
— Що могло б бути ще гірше? — питають його.
— Дві години тому я там був, — каже чоловік.

Прислав Павло Дрозд, Грімсбі, Онтаріо

АДРЕСИ! АДРЕСИ! АДРЕСИ!

Тільки це врятує наш журнал. Будь ласка, пришліть нам адреси українців. Ми вишлемо їм показове число "Всесміху". І людині приємна несподіванка і громаді користь.

НА ПИСАНКУ "ВСЕСМІХУ"

\$115Н.Н.

- \$42 Хорунжак Ольга, Торонто
\$24 Кревсун Василь, Спрінг Валеї, Каліфор.
\$22 Роговський Карпо, Місісага, Онтаріо
Варварук Ганна, Місісага, Онтаріо
Шоповал Марія, Mascouche, Квебек
\$20 Сарнавський Петро, Монреаль
\$15 Мазяр Володимир і Марія, Торонто
\$12 Злочевська Анна, Судбури, Онтаріо
Дейнега Ніна, Кінгстон, Онтаріо
Вітрак Ілько, Амгерстбург, Онтаріо
Пашковська Неоніла, Ст. Пол, Міннеапол
пп. Приймак, Рочестер, Нью-Йорк
Нацюк Василь, Кітченер, Онтаріо
Булема Богдан, Торонто
Гунько Оксана, Монреаль
Федак Іван, Астон, Пенсильванія
пп. Вакулін, Ст. Леонард, Квебек
Коваль Володимир, Воррен, Мічіган
Баб'як Богдан, Ст. Леонард, Квебек
Вараниця Воллодимир, Сідней, Н. Скотія
\$7 Левицька Ольга, Саскатун
Слота Іван, Торонто
Алексієв Іван, Місісага, Онт.
Шкриба Стефа, Мішин Сіті, Брит. Колум.
\$2 Семенець Михайло, Гамлін, Нью-Йорк
Куйдич Іван, Вейнланд, Нью-Джерзі
Івашко Євгенія, Торонто
Кулик Микола, Торонто
Сямро Роман, Стоні Крік, Онтаріо

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ":

• Ольга і Микола Пекний з Едмонтону — для добрих друзів Івана і Марії Мирутенків в подарунок на їхні дні народження (5 і 7 травня) з побажанням:

Хай добром і достатком
повниться ваше життя,
Хай кохання і злагода
завжди панують у домі,
На сто літ вам здоров'я!
А різні пережиття,
Хай лікуються сміхом
здоровим!

• Ніна Дейнега з Кінгстон, Онтаріо, — для братової Анни Доновської в Сиракуз, Нью-Йорк;

• Панство Федецькі із Елізабет, Нью-Джерзі, — для куми Галини Пухти.

Три красуні

Три подруги, які були дуже вродливими і самозакоханими, постаріли і вмерли. Коли вони потрапили на небеса, св. Петро сказав їм: "Тут для жінок діє лише одне правило: не дивитись в дзеркало".

Навколо була краса: цвіли божественні дерева, співали райські птахи — і було дуже багато дзеркал. Жінкам здавалося, що вони знову молоді і красиві і одна з них поглянула у люстро. Тут же прийшов св. Петро із дуже негарним, просто бридким чоловіком і сказав: "За те, що ти порушила правило, будеш прикована ланцюгом до цього чоловіка назавжди".

Друга жінка також спокусилася помилуватися собою і св. Петро привів їй ще бридкішого чоловіка, горбатого, смаркатого, смердючого, сліпого — і прикував їх ланцями назавжди.

Третя жінка, бачачи, що може вляпатися в халепу, подумала: нема дурних, і близько не підйду до дзеркала. Вона майже не піднімала очей догори, бо навколо були одні люстра і вона могла мимоволі побачити себе.

Так пройшов місяць і одного разу до неї підійшов св. Петро з дуже, ду-у-уже гарним молодим чоловіком. Він був високий, стрункий, мускулистий, з темним хвилястим волоссям і синіми очима. Його загоріле тіло було сама сила і молодість. Жінка ніколи в житті не бачила такого красеня. Св. Петро прикував їх ланцюгами один до одного і, не сказавши й слова, пішов.

Жінка в душі дякувала себе за терплячість і стриманість.

Поглянувши на свого супутника, жінка тихо сказала: "Не знаю, чим я заслужила таку нагороду?"

На це молодий чоловік відповів: "Не можу сказати за тебе, але я був необачливий і поглянув у дзеркало".

Прислав Орест Баюк

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку нагоду. Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік. Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку (адреса на стор. 2), що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні (905 891-0707), і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

Дарую ВСЕСМІХ для...

Name

Address

City/Province/State/Zip

Додаю: ☐ \$38 (на рік, 12 чисел) ☐ \$20 (на півроку)

If not delivered please return to: Beeemix, 1063 Orchard Rd., Mississauga, Ontario, L5E 2N7 Canada

ОЧИМА ВАСИЛЯ ЛАЗУНЬКА

